ΤΕΥΧ. ΛΗ'. ΤΟΜ Β'. 1854.

# ΓΡΑΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

**Aut prodesse volunt aut delectare poetae**
**(Horat Epist. ad Pison v. 333)**

'Η βατραχομυείων ὅπλων τὴν κλαγγὴν
Φιλοῦσα Μοῦσα, καὶ λιμναίων ἐνοπῶν
Ὑψίστην πάλαι ποίησιν ἐμπνεύσασα
Εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Μέλητος τὸν παλαιὸν,
'Η Βεϊλῶν, σὺ Μοῦσα, ἐκθερμάνασα
Τῶν κριτικῶν καὶ ἄλλων οὐκ οἶδ' ὧν τίνων
Τὰ κάρηνα, καὶ στίχων ὄμβρον ῥίψασα
Εἰς τῶν χαρτίων τὰ πεδί' ἀθέσφατον,
Καὶ τὴν ἐμὴν τοῦ ταπεινοῦ εὐδόκησον
Καὶ διαπύρου λάτριός σου κορυφὴν
Δακτύλοις τοῖς σοῖς ἅψασθαι τοῖς ἱεροῖς,
Μιᾷ, ὦ Μοῦσα, στιχικῇ σταγόνι σου
Τὴν διψαλεωτάτην χέρσον δρόσισον
Τῆς κεφαλῆς μου τῆς ἀνύδρου καὶ ξηρᾶς·
Ἑνὶ σπινθῆρι τοῦ πυρὸς τοῦ θείου σου
Τὴν φαντασίαν τὴν ψυχράν μου θέρμανον·
Καὶ παραχρῆμα, Μοῦσα, — τοῦθ' ὅπερ καὶ σοὶ
Θαυμάσιον καὶ ἄπορον φανήσεται —
Ἀργυροδῖναι ποταμοὶ ποιήσεως
Τὴν Ἑλληνίδα χώραν κατακλύσουσι
Πυρκαϊὰ δὲ στίχων ἀναφθήσεται
Ἐν μέσαις ταῖς Ἀθήναις, ὅθεν, ὡς ἀπὸ
Ἑστίας τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν λαμπρῶς
Καταφωτίσει πᾶσαν καὶ ἐκθερμανεῖ.
Τὰς ἀκοάς σου κατεκώφευσαν, θεὰ,
Αἱ ποιητῶν τοσούτων καταληκτικαὶ
Ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν στίχων ἐπικλήσεις σου·
Σὺ δὲ δικαίως ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτεῖς,
Καὶ ἄμουσα τὰ τεύχη των καὶ ἀηδῆ
Ἀντὶ ἀθανασίας τεμενῶν λαμπρῶν,
Αὐτὰ ἐξ ἐναντίας γίνονται καπνῶν,
Σαρδῶν καὶ σκόμβρων εὐτελέστατοι ναοί.
Πλὴν ἀλλ' ἀμέλει, Μοῦσα πότνια, ὁ νῦν
Ἐπικαλούμενός σε ποιητὴς ἐγὼ
Τοὺς στίχους τούτους μου δὲν ἐκοπάνισα
Εἰς τὸ κοινὸν ἰγδίον τῶν καταληκτῶν.
*Μὲ τὸ κουτάλι* — ἢ, ἐὰν αὐτὸ κακῶς
Πρὸς τὸ ἀκουστικόν σου τύμπανον ἠχῇ,
Καὶ ἑλληνικωτέρους θέλῃς στιχουργοὺς, —
*Κοτυληδὸν* τὸν Ὅμηρον κατέφαγον,
Τὸν Σοφοκλέα κ' Εὐριπίδην, καὶ θερμὸς
Τῶν μέτρων τῶν ἀρχαίων ζηλωτής εἰμι.
Ἁπλῶς δ' εἰπεῖν, τῆς Ἱπποκρήνης μονονοὺ
Ἐμφορησάμενος τῆς πάσης ἀπνευστεὶ,
Καὶ ἐν τοῖς Κασταλείοις νάμασι λουσθεὶς
Κηλῖδα πᾶσαν ὁμοκαταληκτικὴν,